

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

08 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte: Petru Ursache

Judecători: Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Petru Moraru

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Postolache Vitalie și inculpatul Pîslaru Vergiliu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 10 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016, în cauza penală în privința lui

Pîslaru Vergiliu Nicolae, născut la 12 iunie 1977, originar din sat. Cosăuți, r-nul Soroca și domiciliat în mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa, nr. 37/5, ap. 2.

Datele referitoare la termenul de examinare al cauzei:

1. 10.01.2014 – 10.12.2015 (prima instanță);

2. 18.01.2016 – 12.05.2016 (instanța de apel);

3. 03.08.2016 – 08.11.2016 (instanța de recurs).

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 10 decembrie 2015, **Pîslaru Vergiliu Nicolae** a fost condamnat în baza art. 183 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate. În baza art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei stabilite pe un termen de probă de 1 an.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Pîslaru Vergiliu Nicolae, fiind conducătorul SRL „Actualcons” cu sediul în mun. Chișinău, str. Sarmisegetuza 37/5, ap.2, care activează în baza licenței seria A MMII nr.039113 din 02.03.2007, prelungită până la 02.03.2017, având genul de activitate: construcțiile de clădiri, reconstrucții, consolidări, conform „Instrucțiunii de îndatoriri funcționale directorului privind securitatea și sănătatea în muncă” a SRL „Actualcons”, aprobată prin ordinul nr. 1 din 01 martie 2013, fiind persoană care gestionează o organizație comercială obligat să asigure supravegherea securității și igienei muncii, dispunând de certificat de atestare tehnico-profesională seria 2009-DȘ nr.0183, eliberat la data de 01.10.2009, pentru a activa în calitate de diriginte de șantier, încălcând regulile de protecție a muncii, insuficient a controlat respectarea cerințelor de securitate și sănătate în muncă la efectuarea lucrărilor de betonare de către lucrătorii săi și la folosirea echipamentelor individuale de protecție și de lucru, la efectuarea lucrărilor de construcție pe șantierul de construcție amplasat pe adresa mun. Chișinău, str. Suceava 119 și ca rezultat, la data de 10.05.2013, aproximativ la orele 11:00,

Stavinschi Serghei a.n. 1983, angajat în baza contractului individual de muncă nr. 10 din 01.11.2012 în calitate de tencuitor zugrav, în timp ce efectua lucrări cu aparatul de vibrat la montarea betonului, a fost electrocutat, fapt care a provocat din imprudență decesul acestuia.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei și rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 183 alin. (2) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a gestiona întreprinderi cu genul de activitate construcțiile de clădiri, reconstrucții, consolidări, pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, să fie suspendată condiționat executarea pedepsei principale pe un termen de probă de 4 ani.

În motivarea cerințelor sale acuzatorul de stat a indicat următoarele:

- pentru pronunțarea sentinței, instanța de fond a reținut doar că „la numirea pedepsei instanța aplică art. 79 Cod penal și nu aplică față de inculpat pedeapsa complementară prevăzută de sancțiunea art. 183 alin. (2) Cod penal”, pe când în cazul încălcării regulilor de protecție a muncii, pedeapsa complementară a fost instituită de legiuitor anume cu scopul ca persoana care a admis încălcarea acestor reguli, să nu mai poată ocupa o careva perioadă funcția pe care o ocupa în timpul comiterii infracțiunii, pentru a exclude riscurile recidivei comportamentului persoanei;

- pedeapsa sub formă de doi ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de un an, stabilită inculpatului era prea blândă. Pedeapsa solicitată de către acuzare a avut drept scop corectarea și reeducarea inculpatului și ca urmare prevenirea săvârșirii de către acesta a noi infracțiuni.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de către avocat în numele inculpatului, fiind ulterior depus și apel suplimentar, care au solicitat casarea acesteia și rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale partea apărării a indicat următoarele:

- nu au fost administrate probe pertinente și concludente care ar demonstra faptul încălcării regulilor de protecție a muncii, ce din imprudență a provocat decesul unei persoane. Inculpatul a respectat normele „Instrucțiunii de îndatoriri funcționale directorului privind securitatea și sănătatea în muncă” a SRL „Actualcons”, aprobată prin ordinul nr. 1 din 01.03.2013, fiind obligat să asigure supravegherea securității și igienei muncii, dispunând de certificat de atestare tehnico-profesională seria 2009-DȘ nr. 0183, eliberat la data de 01.10.2009, pentru a activa în calitate de diriginte de șantier, suficient a controlat respectarea cerințelor de securitate și sănătate în muncă la efectuarea lucrărilor de betonare de către lucrătorii săi și folosirea echipamentelor individuale de protecție și de lucru, la efectuarea lucrărilor de construcție pe șantierul de construcție amplasat pe str. Suceava 119, mun. Chișinău. Conform procesului verbal nr. 27, privind cercetarea accidentului de muncă mortal întocmit de Inspectoratul de Stat al muncii, s-a stabilit în urma examinării de către inspectoratul IET Chișinău și reprezentantului ÎCS „RED Union Fenosa” S.A a dulapului central de distribuție și cablului de alimentare din postul de transformare din curtea șantierului de construcție a fost observat că legătura cu priza de pământ a fost tăiată, iar punctul de transformare la contactul papucului de cablu a conductorului PEN este conectat mantaua de cablu cu fascicol de conductoare fără de papuc de cablu. Conform aceluiași proces-verbal s-a constatat că Pîslaru Vergiliu a

efectuat instruirea lucrătorului Stavenschi S. în domeniul securității în muncă la efectuarea lucrărilor de betonare în calitate de betonist și a asigurat lucrătorii cu echipamente individuale de protecție, fapt confirmat prin semnăturile lucrătorilor în fișele personale de instruire în domeniul securității și sănătății în muncă și fișele personale de evidență a echipamentelor și a dispozitivelor de protecție. Mai mult ca atât, în ziua de 10 mai 2013, inculpatul a sosit la șantierul de construcție unde a preîntâmpinat lucrătorii Stavenschi S., Stavenschi F. și Curcubet V. ca să folosească echipamentele de protecție;

- „Instrucțiunea de îndatoriri funcționale a directorului privind securitatea și sănătatea în muncă” a SRL „Actualcons” are 25 de puncte, care prevăd obligațiile directorului SRL „Actualcons” în domeniul asigurării securității și igienei muncii, iar acuzarea urma să indice care puncte din această Instrucțiune au fost neglijate de inculpat, lucru care nu s-a făcut, atât în ordonanța de punere sub învinuire, cât și în rechizitoriu. Astfel, organul de urmărire penală a încălcat flagrant prevederile art. art. 281 și 296 Cod procedură penală, deoarece a înaintat inculpatului o învinuire neclară, neconcretă, neprecisă, declarativă. La punerea sub învinuire a inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 183 alin. (2) Cod penal, era obligatorie și necesară menționarea cu precizie atât în ordonanța de punere sub învinuire din 27.12.2013, cât și în rechizitoriul din 30.12.2013, care prevedea conținutul tehnic al securității sau reguli în vigoare de protecție a muncii au fost încălcate de către inculpat cu indicarea exactă a actului normativ sau a standardului de tehnică a securității sau de protecție a muncii, punctului și literei concrete, fapt care nu s-a realizat;

- inculpatul în calitate de director are mai multe obligații legate de gestionarea companiei în care activa ca director și în special întâlniri cu clienții companiei, semnarea de acte, întâlniri în oraș cu alți parteneri de afaceri, procese judiciare, organizarea lucrului altor departamente ale companiei - contabilitate, vânzări, etc. Primirea de licențe, autorizații, lucru în oficiu cu acte juridice, etc. și nu poate fizic și obiectiv să monitorizeze 24/24 lucrătorii săi, astfel acest lucru nu poate fi interpretat și calificat ca fiind o încălcare penală a obligațiilor sale în domeniul protecției muncii. În acest sens, apărarea a apreciat că probele prezentate în sprijinul învinuirii menționate în sentință, nu dovedeau vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, lipsind latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 183 alin. (2) Cod penal;

- s-a indicat și faptul că nu este prezentă latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 183 Cod penal deoarece nu s-a constatat neglijența criminală sau încrederea în sine la evitarea consecințelor în acțiunile inculpatului. Inculpatul nu a cunoscut faptul că victima arbitrar va îndeplini o lucrare de construcție, care nu i-a fost delegată, nu a cunoscut că victima nu va folosi echipament de protecție, iar din relatările de mai sus, s-a constatat că inculpatul a fost mereu de bună credință, având mereu grijă și de instruirea și de verificarea securității muncii lucrătorilor săi, procurându-le și echipament de protecție, iar de neglijența criminală a dat dovadă victima.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016, care a fost pronunțată integral la 09 iunie 2016, apelurile declarate de avocați în numele inculpatului au fost respinse ca nefondate, iar apelul declarat de procuror a fost admis, fiind casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Pîslaru Vergiliu Nicolae a fost condamnat în baza art. 183 alin. (2) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a

ocupa funcții de conducere sau a exercita activități ce țin de administrarea societăților comerciale pe termen de 2 ani. Potrivit art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei principale stabilite pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că acțiunile lui V. Pîslaru corect au fost încadrate în baza art. 183 Cod penal și a apreciat critic declarațiile inculpatului considerându-le drept o metodă de apărare.

Instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe faptul că versiunea apărării este infirmată de cumulul de probe acumulate și anume, depozițiile martorului Stavinschi Fiodor, care a declarat că victima lucra cu vibratorul la momentul accidentului și nu era echipat suficient pentru a-și asigura viața și sănătatea, utilajul acordat de administrație era cu defecte și în ziua incidentului nu a avut instructaj, la momentul electrocutării, Serghei avea vibratorul în mână.

La locul de muncă nu erau create condiții de securitate a muncii. S. Stavinschi a lucrat cu vibratorul de beton și s-a electrocutat, când l-au scos din șanț ultimul era îmbrăcat în pantaloni scurți.

Poziția apărării precum că Pîslaru Vergiliu nu se face vinovat de decesul lui Stavinschi S. pe motiv că ultimul a fost instruit în domeniul securității muncii și a purces la executarea lucrărilor fără acordul conducătorului de lucrări și trebuia să realizeze personal gradul pericolului la executarea lucrărilor de betonare nu a fost considerată justificată, din motiv că inculpatul mai întâi era obligat să asigure cu mijloace tehnice sigure și necesare și echipamentul de securitate, să asigure securitatea muncii la obiectul administrat apoi să admită muncitorii la efectuarea lucrărilor. Inculpatul văzând că utilajul exploatat (vibratorul de beton) avea defecte tehnice și lucrătorii nu sunt echipați cu echipamentele de protecție era obligat de a nu permite exploatarea acestui mecanism și a înlătura muncitorii de la executarea lucrărilor.

Astfel, apelurile declarate, sub aspectul motivelor invocate au fost apreciate ca fiind nefondate și respinse, iar în opinia instanței de apel, instanța de fond a dat o apreciere corectă atât situației de fapt cât și încadrării faptelor infracționale, vinovăția inculpatului fiind confirmată și prin constatările specialiștilor de la Inspekția Muncii și concluziile expertului în domeniul protecției muncii prin descrierea concretă a motivelor decesului lui S. Stavinschi.

La fel, s-a indicat că noțiunea de protecție a muncii desemnează sistemul de măsuri și mijloace social-economice, organizatorice, tehnice, curative și profilactice care au drept scop asigurarea securității angajatului, păstrarea sănătății și menținerea capacității lui de muncă în procesul activității profesionale.

Latura obiectivă a art. 183 Cod penal prevede responsabilitatea penală în cazurile în care încălcarea regulilor de protecție a muncii a provocat accidente de oameni, alte urmări grave sau decesul unei persoane din imprudență. Pentru existența componentei de infracțiune este necesar a stabili legătura causală între încălcarea regulilor de protecție a muncii și urmările care au survenit.

Prin accidente cu oameni se înțeleg faptele de pe urma cărora se produc, din imprudență, prin încălcarea regulilor de protecție a muncii, vătămări ușoare sau medii integrității corporale sau sănătății angajatului.

În legislația muncii este folosită și noțiunea de accident de muncă prin care se înțelege evenimentul care a produs vătămarea violentă a organismului salariatului (leziune, electrocutare, arsură, degerare, asfixiere, intoxicație acută profesională etc.) ca urmare a

acțiunii unui factor de risc propriu unui element al sistemului de muncă, provocând pierderea temporară a capacității de muncă sau invaliditatea ori decesul salariatului (a se vedea p.2 al Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de muncă, aprobat prin HG nr.706 din 05.06.2002).

Încălcarea regulilor de protecție a muncii, care a provocat din imprudență decesul unei persoane constituie rezultatul indisciplinei, neatenției și lipsei de precauție a făptuitorului.

Latura subiectivă a infracțiunii se caracterizează prin imprudență.

Subiect al infracțiunii este unul special, orice persoană responsabilă, care a atins vârsta de 16 ani și deține o funcție de răspundere sau care gestionează o organizație comercială, obștească ori altă organizație.

Așa numita „culpă profesională” se poate înfățișa în modalitățile concrete diverse. Ea poate consta în nepricepere (adică necunoașterea, neînșușirea ori nestăpânirea cunoștințelor specifice necesare pentru efectuarea practicii necesare, fie din cauza neînșușirii lor, fie a unei inaptitudini fizice ori psihice); necunoașterea ori cunoașterea incompletă sau greșită a dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere specifice acelei profesii, meserii sau activități, persoana nefiind preocupată de însușirea lor; nesocotirea dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere; nebăgarea de seamă (neatenția, neglijența, superficialitatea, lipsa de prevedere sau diligență în desfășurarea activității).

În prezenta cauză instanța de apel a conchis că acțiunile sau inacțiunile inculpatului cădeau sub incidența celor menționate.

Astfel în opinia instanței de apel judecata corect a stabilit circumstanțele de fapt și încadrarea juridică a faptei, totodată sentința fiind criticabilă în partea stabilirii pedepsei inculpatului, deoarece instanța de fond nu a aplicat pedeapsa complementară obligatorie - privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități pe termen de până la 3 ani.

Potrivit art. 16 Cod penal infracțiunea săvârșită de inculpat face parte din categoria infracțiunilor grave, pentru care legea prevede pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 2 la 6 ani cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani. Careva circumstanțe atenuante și agravante în privința inculpatului nu s-au reținut, dar totodată în partea descriptivă a sentinței s-a făcut referire la necesitatea aplicării prevederilor art. 79 Cod penal, privind neaplicarea pedepsei complementare fără a fi specificate care ar fi acele circumstanțe de fapt considerate excepționale în sensul importanței și valorii lor și totodată în partea dispozitivă a sentinței nu s-a făcut trimitere la aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Instanța de fond a luat în considerație faptul că inculpatul este atras la răspundere penală pentru prima dată, adică nu are antecedente penale, are la întreținere doi copii minori, circumstanțe, care au fost apreciate de către instanța de fond ca excepționale, ceea ce instanța de apel a apreciat ca fiind incorect.

Instanța de apel a reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vina, nu se considera vinovat și în acest sens nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, nu au fost stabilite circumstanțe excepționale, fapt care a dus la concluzia că instanța de fond în mod greșit și eronat a aplicat prevederile art. 79 Cod penal față de inculpat și neechitabil i-a numit pedeapsa închisorii la limita minimă prevăzută de sancțiunea art. 183 alin. (2) Cod penal și nu i-a aplicat pedeapsa complementară obligatorie.

Astfel, având în vedere rezonanța socială precum și periculozitatea acestei infracțiuni, întru asigurarea scopului legii penale și prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni de acest gen, atât de către inculpat, cât și de alte persoane, pentru a elimina senzația de nepedepsire de către organele competente a persoanelor care comit astfel de genuri de infracțiuni, instanța de apel a considerat oportun stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau a exercita activități ce țin de administrarea societăților comerciale.

La fel, instanța de apel a considerat corectă aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal și a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

6. Hotărârile instanțelor de fond și apel sunt atacate cu recurs ordinar de către avocat și inculpat, care a fost depus la 18 iulie 2016 și care solicită restabilirea termenului de depunere a recursului pe motiv că a fost omis din cauza stării de sănătate, sesizarea Curții Constituționale pentru controlul art. 422 Cod de procedură penală și casarea hotărârilor atacate cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, din motivul lipsei în acțiunile acestuia a elementelor infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale recurenții indică următoarele:

- omisiunea de declarare a recursului a fost cauzată de motive de boală ale inculpatului, fapt confirmat prin certificatul de concediu medical;

- este necesară sesizarea Curții Constituționale privind verificarea constituționalității art. art. 422 și 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală în partea ce ține de omisiunea legislativă de a reglementa posibilitatea repunerii în termen a recursului ordinar, în cazul existenței motivelor întemeiate de către Curtea Supremă de Justiție, cu suspendarea examinării admisibilității recursului ordinar până la examinarea sesizării;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate de către partea apărării privind acuzarea abstractă și generală înaintată inculpatului, lipsa în acțiunile inculpatului a laturii obiective și subiective a infracțiunii incriminate; ignorarea constatărilor efectuate de către Inspectoratul de stat al muncii privind cercetarea accidentului de muncă și a declarațiilor martorilor Stavinschi Fiodor, Curcubet Vasile și Svișcirov Nicolae; faptul că inculpatul nu este obligat să răspundă pentru acțiunile arbitrare ale angajaților săi;

- instanța de apel selectiv a apreciat un grup de probe, ignorându-le pe altele și lăsându-le fără apreciere;

- în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii incriminate. Astfel, în învinuirea formulată acestuia nu a fost indicat care obligații concrete din Instrucțiunea de îndatoriri funcționale a directorului privind securitatea și sănătatea în muncă el nu le-a respectat, la fel nu se face referire și la alte obligații pe care el le-ar fi încălcat. În acest mod formularea unei învinuiri neclare, abstracte și neprecise duce la vicierea actului de sesizare a instanței de judecată și în consecință la nulitatea acestora care nu poate fi nicidecum înlăturată.

6.1. Pe cauză a depus referință procurorul care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului declarat din motiv că este depus peste termen.

7. Judecând recursul declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a se expune în primul rând cu privire la termenul în care a fost declarat recursul ordinar în prezenta cauză.

Astfel, potrivit prevederilor art. 421 Cod de procedură penală, raportat la art. 401 Cod de procedură penală, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sînt în drept să declare recurs ordinar. Totodată, pentru ca acesta să fie admis spre examinare de către instanța de recurs, el urmează a fi declarat în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei, așa cum este indicat expres în prevederile art. 422 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 12 mai 2016 în prezența recurenților, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată, aceștia fiind înștiințați despre data pronunțării deciziei motivate – 09 iunie 2016 (V. 2, f.d. 81-85).

Tot din procesul-verbal al ședinței instanței de apel rezultă că, la data pronunțării deciziei motivate – 09 iunie 2016, recurenții s-au prezentat, primind copia deciziei motivate (V. 2, f.d. 85; 105).

Potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Reieșind din sensul articolului dat, termenul de declarare a recursului (de 30 de zile) începea să curgă de la 10 iunie 2016 și expira la 11 iulie 2016. Inculpatul și avocatul au declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel la data de 18 iulie 2016, adică după expirarea termenului legal de 30 zile prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală (V. 2, f. d. 113-125).

Totodată, Colegiul penal remarcă că în cazul în care recursul este depus peste termenul prevăzut de lege, instanța este obligată să stabilească motivele întârzierii și, dacă constată motive întemeiate, va trimite recursul pentru judecare. Motive întemeiate pot fi: existența cazului fortuit sau a forței majore, fie existența unei alte cauze care a pus titularul recursului în situația de a nu putea acționa în conformitate cu interesele sale și în lipsa căreia ar fi acționat în conformitate cu aceste interese.

La materialele cauzei a fost anexată informația potrivit căreia inculpatul s-a aflat în concediu de boală în perioada 09 iulie 2016 – 16 iulie 2016 (V. 2, f.d. 123)

Astfel, avînd în vedere că în interiorul termenului de declarare a recursului ordinar, inculpatul nu a avut posibilitatea de a-l depune din motive de boală, iar imediat după dispariția cauzei ce l-a împiedicat de a acționa în conformitate cu interesele sale, a declarat recurs, Colegiul penal apreciază motivele întârzierii ca fiind întemeiate și consideră posibilă judecarea recursului ordinar declarat.

7.1. La fel, Colegiul penal lărgit atestă că în cauză a fost solicitată verificarea constituționalității art. art. 422, 432 alin. (2) pct. 2) din Codul de procedură penală, solicitare, care ulterior a fost retrasă (V. 2, f.d. 135).

7.2. Avînd a se expune nemijlocit asupra recursului ordinar declarat, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Din conținutul recursului declarat rezultă că s-au invocat temeiurile de recurs prevăzute la pct. 6) și 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Conform pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și de apel în cazul, cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Colegiul penal constată, că textul recursului înaintat nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor stipulate în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, întru casarea hotărîrilor judecătorești.

Totodată, Colegiul penal lărgit atestă, că instanța de apel, judecînd cauza s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și-a întemeiat soluția adoptată, iar motivarea acesteia nu contravine dispozitivului hotărîrii, acesta fiind clar, nefiind admisă o eroare gravă de fapt, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Sunt neîntemeiate, în opinia Colegiului penal, argumentele recurenților privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii, care critică aprecierea probelor administrate de prima instanță și verificate de instanța de apel, invocînd temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stabilește că, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul, cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii, deoarece acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată.

Astfel, Colegiul penal menționează că conform art. 101 alin. (2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Colegiul penal reține, că instanțele de fond și de apel, judecînd cauza și verificînd probele, care au fost cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

La fel, instanța de apel întemeiat a corectat eroarea comisă de către instanța de fond în latura pedepsei, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă inculpatului, cu luarea în considerație a prevederilor art. art. 61 și 75 Cod penal.

Argumentele recurenților, privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și, căroră, instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și expusă în prezenta decizie la pct. 5, pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul, că verificînd decizia instanței de apel în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu s-a identificat existența și a altor motive care, analizate din oficiu, să ducă la casarea acesteia.

La fel, instanța de recurs menționează, că recurentul își motivează solicitările prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă, motivele de reapreciere a probelor nu se conțin între temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel

că criticile formulate împotriva hotărîrilor judecătorești nu sunt motivate sub aspectul casării acestora, ca fiind ilegale. Altfel spus, reaprecierea probelor, în modul propus de către recurent, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar reaprecierea probelor nu poate fi efectuată de instanța de recurs, care verifică numai chestiunile de drept.

Astfel, Colegiul penal conchide că în speță nu s-au constatat temeiuri legale pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocat și inculpat, impunându-se soluția de respingere a acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu art. art. 338, 435 alin. (1), pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Consideră întemeiate motivele întârzierii depunerii recursului.

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Postolache Vitalie și inculpatul Pîslaru Vergiliu, în cauza penală în privința lui *Pîslaru Vergiliu Nicolae*, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 decembrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Petru Moraru